

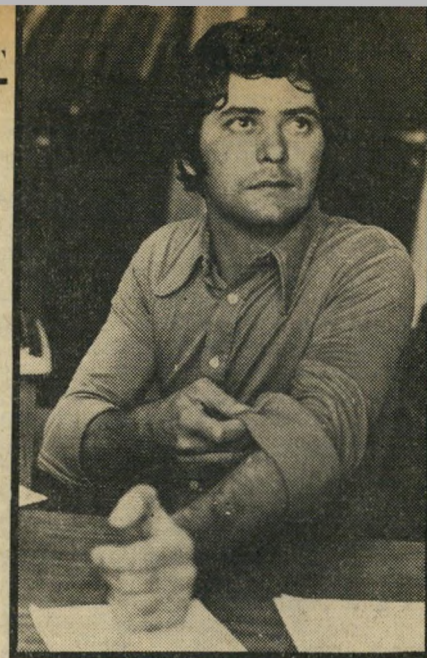
של "העולם הזה" מגלה פרטים מדהימים מיה קורה

באמת?

הלך הביתה ותזמין משם את המישי טרה. הם המשיכו לצעוק ולשיר, לשפוף אוכל ומשקאות על הריצפה, בקיצור עשו שמח. פתאום ראיתי נידת מתקרבת וני עצרת ליד הקפה. שולמן ראה אותה תי כף, קם שלף סכין מהכיס, תפש בקבוק ביד השנייה, ניגש אלי וצעק: אתה הימנת מיסטררה? אמרתי לו: אתה רואה אותי כל הזמן, איך יכולתי להזמין?

חיייתית שלו. יושבי בית-הקפה, בשעות הצהריים המוקדמות של יום שני השבוע היו מעטים. הורגש היטב כי אותם מעטים ידעו היטב מיהם גיבורי הפרשה. רובם התעטפו במעטה של שתיקה נפרדת. אחד מהם, סורב בתוקף למסור את שמו, טען כי ישב בערב האונס במ קום וחזה בכל התפתחות העניינים. הם ישבו ושתו. שולמן, כמה חברים

"פיטר קובאץ' הכיר כבר את שולמן מקודם!"
עובדה מרעישה זו נשמעה השבוע מפיו של יצחק ריינר, בעל קפה שביט — הזירה בה החלה פורענות האונס המרובע להתבשל.
"הסיפור הזה בעיתונים כאילו פגש אותי לראשונה בערב האונס, מצוץ מהאצבע. קובאץ' היה בא אלי באופן קבוע." סיפר ריינר, "הוא היה יושב כל ערב, שותה כמה כוסיות קוניאק, מדבר קצת עם האנשים והולך. לא היו לו חברים מיוחדים במקום עד שבא שולמן."
בעל בית-הקפה עוצר רגע בדבריו, כמין חשש ממשנהו, או כמו ניסה להיזכר בדבר רים וממשיך: "שולמן הופיע לי פתאום לפני איזה שבועיים, התיישב עם החבורה שלו והתחיל לשתות כמו גמל. כבר כשר

"פוחדים!"
כולם פוחדים רים שלו. האם ירשו לחיות האלה ללכת חופשי בארץ? זועף פיטר קובאץ'.

זה אחד מהארבעה שאנסו אותי. השוטר רים עצרו אותו. שמו, התברר, היה אבר-הם מזרחי.

בתחנה קיבלתי מכתב, ואיתו חזרתי לבית-החולים. עם המכתב הזה, נתקבלתי לבית-החולים בלי שאצטרך לשלם.

נשארתי באיכילוב יומיים וחצי. בעוד חודש אצטרך לחזור לשם, והרופאים יחליטו טו אם יש צורך לבצע ניתוח בליסיתי, שנסדקה מאגרופו של שולמן.

דבר ראשון שעשיתי, לאחר שיצאתי מבית-החולים, היה להחליף דירה. בית העולה נמצא סמוך לקולנוע שביט, ולא רציתי להסתובב שם יותר מדי.

הכל היה שקט — עד יום רביעי שעבר. בשעה ארבע אחר הצהריים הייתי בדרכי לדירתי החדשה — בצד השני של גבעתיים — כאשר מכונית סברה ספורט אדור מה פתחה נעצרה ליד, שני הגברים שי בתוכה יצאו החוצה, ותפסו אותי במהיר רות. הספקתי לראות שאחד מהם היה אחד מהארבעה שאנסו אותי.

הם הכניסו אותי לתוך המכונית, ואחד תפס את ידי. השני הכניס את אצבעו תיו לתוך נחירי, ומשך בכוח למעלה. פי נפתח, בגלל המשיכה החזקה — ואז הכניס הראשון גלולה לתוך פי ומיד אחרי זה מילא את פי קוניאק מבקבוק. בלעתי בר כהירות. כדי לא להיחנק. הכל נעשה בר מהירות ובמקצועיות — ותוך דקה איבדתי את הכרתי.

אימים אנונימיים

ה תעוררתי למחרת בבוקר במיטה לבנה, בחדר סגור מכל הצדדים. דפקי תי בדלת, ואח נכנס. "איפה אני?" שאל תי.

התברר שהייתי בבית-החולים לחולי-נפש בבתים.

הובאתי בפני שני פסיכיאטרים, ולאחר שיחה קצרה שוחררתי משם. מסתבר שי עובר-אורח מצא אותי שוכב על המיטה כה, ליד ביתי, והזעיק אמבולנס ומשטרה. בהשפעת הכדור, סיפרו לי השתוללתי — וכך נפלה ההחלטה להעביר אותי לבתיים.

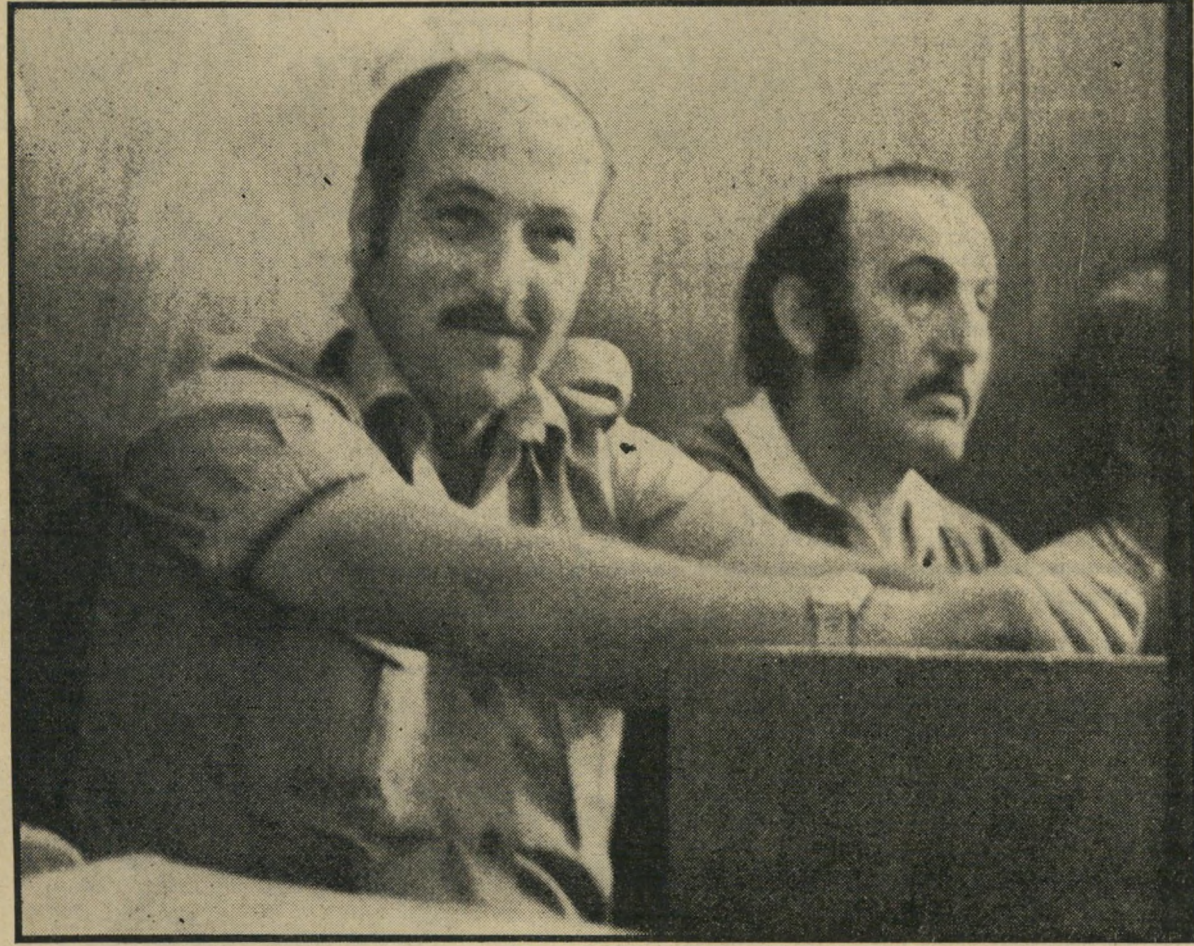
אינני יודע מה בדיוק היתה מטרת ההתקפה השנייה עלי. להפחיד אותי? ליצור את הרושם שאני מטורף, כדי שלא יאמינו לעדותי, כאשר יפתחו המשפט?

אינני יודע. אני יודע רק, שעברתי נס-יון איום, שספק אם רבים בעולם עברו כמותו.

אינני מאמין שארצה עוד להמשיך לי-הישר בארץ. אחרי זה.

אינני רוצה לחיות כל הזמן בפחד מפני היום שבו ישוחררו הפושעים האלה מ-הכלא. אחרי התקופה הקצרה שיישבו.

אני מבין כבר יפה מאוד, שאף אחד לא יוכל להגן עלי מפניהם.

כשהוא קורא לעבר המוזג: "שולמן ישלם" — ולא תמיד שילם — היה הפעם חשוד באונס ברוטאלי של עולה-חדשה ובתולה, אותה הכיר באמצעות עולה צעיר, פיטר קובאץ', שנאנס אף הוא על-ידי ארבעה מחבריו בדירתו של שולמן, בנבצעתים.

שולמן ישלם (מימין) על ספסל הנאשמים האיש המפיל את חיתתו על תושבי תל-אביב וסביבתה כבר למעלה מ-20 שנה, הובא שוב לבית-המיש-פט. הגברתן שנהג להזמין תמיד את חבר מרעיו לשתיה כדת,

שלו, העולה הזה שנאנס, פיטר, ושתו חברות שלו. כולם היו עליונים מאוד. דיברו, צחקו ועשו המון רעש. פתאום ראיתי את חברה אחת של העולה, ג'ודי קמה ומתחילה ללכת. איך שהיא קמה ראיתי את פיטר מוריד טבעת מהיד שלו ושכ ביד של שולמן. אחר כך הוא קם, רץ אחריה ואמר לה משהו. היא תיכף חזרה והתיישבה.

"לא סכין, ולא בטיח!"

ה קצין ניגש לשולמן ושאלו: מה יש? אתה כבר לא יושב אצל אלי בר ערבים? אני לא יודע מי זה אלי, בטח איזה בית-קפה. שולמן אמר לו בקול עבה של שיכורים: מה יש, אצל אלי זה יותר טריני אחרי-כך הקצין דיבר איתו בשקט שירגע והלך.
"אני התחלתי לסגור, היה שם אחד מהחברים של שולמן שהבטיח לי שיש-מור שהכל יהיה בסדר. הוא טען שהוא איש-ביטחון, אני לא יודע אם זה נכון, (המשך בעמוד 26)

היה מגיע היה די מלא. ההתנהגות שלו היתה בלתי נסבלת. הוא זרק אוכל לי-ריצפה, צעק, קילל והשתולל.
"ולטיפוס הזה דווקא נדבק העולה החר דש. לא זוכר מי מהם התחיל עם השני, אבל ראיתי אותם כמה ערבים רצופים לפני הלילה של האונס, יושבים, מדברים, שותים — ידידים גמורים.
"היה מי שהזהיר את קובאץ'. אני יודע על זה. ניגשו אליו וסיפרו לו מי הסיי פוס שהוא מתחבר אליו. סיפרו לו על העבר שלו, על הכל, אבל זה לא עשה על קובאץ' שום רושם."
השנייה המשיכה, לשבת ולצחוק
"שביט" היה נקודת החקירה הראשונה בשרשרת החיפושים של חוליית-הכיסוי של העולם הזה. שיצאה לחשוף את פרשת האונס הכפול והמרור בע, שזעזעו את המדינה בכרוטליות ה-

שלו, העולה הזה שנאנס, פיטר, ושתו חברות שלו. כולם היו עליונים מאוד. דיברו, צחקו ועשו המון רעש. פתאום ראיתי את חברה אחת של העולה, ג'ודי קמה ומתחילה ללכת. איך שהיא קמה ראיתי את פיטר מוריד טבעת מהיד שלו ושכ ביד של שולמן. אחר כך הוא קם, רץ אחריה ואמר לה משהו. היא תיכף חזרה והתיישבה.
"הם המשיכו לדבר ולצחוק. אחרי איזה חצי שעה, ג'ודי קמה עוד פעם והלכה. בפעם הזאת פיטר נתן לה ללכת בלי מילה. השנייה המשיכה לשבת לדבר ו-לצחוק."
בשלב זה התערב שוב בעל בית-הקפה: "אני לא יודע למה, אבל היתה לי הרגשה לא טובה. התחיל להיות מאוחר, קרוב ל-12. יצאתי אליהם מאחורי הדלפק ואמרתי: חברה, אני מצטער, אני צריך לסגור." שולמן הסתכל עלי, התחיל לצחוק ושאל: אתה הבעל הבית? אמרתי כן. הוא המשיך לצחוק והתעלם ממני.
"ניגשתי לאשתי ואמרתי לה שי-